

[Jens Thoft]

ke gennemgå her, men henvise folk til at læse – kan man se, at der er katastrofe på katastrofe for så vidt angår renteaftigten for 1988 også. Samtidig er vi i den situation, at man ikke har forsøgt at inddrive 1987-afgifterne endnu. Det har man ikke forsøgt. Man har sendt en enkelt rykker ud, men andet er der ikke sket. Når det ikke er sket, er det selvfølgelig, fordi man er overordentlig tilbageholdende med det, da man ikke har nogen som helst anelse om, hvorvidt de beløb, man skal til at inddrive ved pantefogden, faktisk er de beløb, folk skylder, og da man må forvente, at adskillige tilfælde – jeg ved ikke, om det er halvdelen eller det er 60 pct., men det er nok i den størrelsesorden – vil man komme ud for, når man for alvor begynder at inddrive pengene, at skatteyderen møder op og dokumenterer, at han overhovedet ikke skylder de penge. Det er en situation, som er meget, meget lidt acceptabel. Derfor er det helt væsentligt at forstå, at SF fremsætter dette forslag på baggrund af retssikkerhedssynspunktet.

Retssikkerhed er altså, at man kun betaler den afgift eller den skat, som man skal ifølge lovgivningen, men som det også fremgår af bemærkningerne til forslaget, har vi på dette område ingen om helst garanti for, at Jensen og Hansen faktisk betaler den renteaftgift, de skal. Ingen er i stand til at ligne grundlaget, ingen har tid til at kontrollere det. Det allerværste er, at disse mange problemer omkring afgiften for 1987 og for 1988 er med til at bringe den øvrige ligning på knæene, fordi de folk, der skulle have brugt deres tid og energi til at finde de større skattefiduser og større skattesvindlere, nu sidder og laver dødsyge rettelselser på renteaftgiftsområdet. Derfor siger SF i forslaget: Lad os da så erkende fiaskoen for 1987 og 1988. Her kan hr. Glistrup naturligvis bebrejde mig, at jeg ikke erkendte fiaskoen på forhånd, men at jeg havde en vis tillid til, når ministeren står her i folketings salen og siger, at nu kan det godt administreres, at så kunne det det også. Jeg erkender da, at det er udtryk for stor naivitet. Jeg kan se, at hr. Glistrup også mener, at så klog burde jeg have været, at jeg ikke stolede på ministeren, men det har jeg da gjort på dette område. Derfor var vi i en anden situation, mener jeg, sidste år og forrige år.

Ministeren siger, at vedtages dette forslag, undergraves tilliden til lovgivningen. Det er da muligt, men jeg synes, at problemet er, at tilli-

den til retssikkerheden – den retssikkerhed, som skatteministeren mere end nogen anden minister på skatteområdet har slået sig til ridder på – lider skade, når ministeren må erkende, at der netop er alle disse problemer i afgiften. Ministeren har heller ikke i det, han sagde, afvist mine bemærkninger. De er i øvrigt også udarbejdet i nøje overensstemmelse med de mange svar, vi har fået i Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg. Ministeren må erkende, at grundlaget for betaling af renteaftigten er et ulignet grundlag. Ministeren må jo erkende, at ingen vil have mulighed for at ligne det. Ministeren må jo erkende, at hvis man har skrevet 0 og det skulle have været et væsentlig større beløb, er der aldrig nogen, der vil opdage det. Det vil da i hvert fald være i undtagelsestilfælde, det vil blive opdaget. Det er da ikke retssikkerhed. Det er da ikke retssikkerhed, når 220.000 får opkrævninger, som er forkerte. Det er da ikke retssikkerhed, når ejere af skibsanpartier i første omgang får gal besked og i næste omgang ved håndudsendelse får korrekt besked, men hvor en lang række mennesker ikke har reageret på den kontraordre, som kom på området.

Derfor er jeg i den meget kedelige situation, at jeg på den ene side er tilhænger af renteaftigten – jeg mener, den har haft stor betydning, det har ministeren ret i – og på den anden side mener, at vi anstændigvis ikke kan lade den opkræve for 1987 og 1988 på det grundlag, der ligger her, hvis vi tager ordene omkring retssikkerhed højtideligt. Retssikkerhed på skatteområdet er altså, at man kun betaler sin egen skat og ikke naboens, men at man rent faktisk også betaler det, man skal ifølge lovgivningen. Her må ministeren vedgå, at sådan som renteaftigten er administreret af ham selv, har han ikke denne garanti bare med en rimelig sandsynlighed.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Bjarne Ørum og hr. Glistrup havde en meningsudveksling om størrelsen af det provenu, der kunne blive tale om at tilbagebetale, såfremt SF's forslag blev gennemført. Hr. Bjarne Ørum lod forstå, at jeg skulle have udtalt mig om, at det var et beløb i størrelsesordenen 1,2 mia. kr. Jeg nævnte rent faktisk ikke det tal, men jeg vil gerne bekræfte, at det er tal i den størrelsesorden, der er tale om, når vi opgør det pålignede afgiftsbeløb. Det var det udtryk, hr. Glistrup benyttede. De helt præcise tal er nem-